

ia77

JazzFlits

4 augustus 2008,
6de jaargang, nummer 101

NIEUWSSELECTIE

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2008 TREKT BIJNA 70.000 BEZOEKERS

Bijna 70.000 mensen hebben van 11 tot en met 13 juli het 33ste North Sea Jazz Festival in Ahoy Rotterdam bezocht. Met dit bezoekersaantal wordt de stijgende lijn van voorgaande jaren voortgezet.

De zaterdag van het festival was volledig uitverkocht. Ook waren er geen driedagen- en all-in-kaarten meer te koop. De grote belangstelling was volgens de organisatie te danken aan het goede weer en de 'sterke' programmering. Dat laatste wordt beaamd door onder anderen journalist John Oomkes. In het Dagblad van het Noorden spreekt hij 14 juli over een 'organisatie op niveau' en een 'onweerstaanbaar hoge kwaliteit van het programma': "De neiging om North Sea Jazz en Den Haag in één regel te noemen, is verdwenen."

[...een verslag van het festival is te vinden op pag. 5](#)

SRDJAN IVANOVIC BLAZIN' QUARTET WINT DUTCH JAZZ COMPETITION 2008

Het Blazin' Quartet van Srdjan Ivanovic heeft 12 juli tijdens het North Sea Jazz Festival de finale van de Dutch Jazz Competition 2008 gewonnen. Bassist Mihail Ivanov kreeg de solistenprijs.

De verliezende finalisten waren de Mike Roelofs Band, Eject the No en het Anne Guus Teerhuis Trio. De jury, met gitarist Philip Catherine, saxofonist/componist Yuri Honing en saxofonist/producer Bart Suer in de gelederen, sprak van een fotofinish van vier bijzondere finalisten. Het verkoos na lang beraad het Srdjan Ivanovic Quartet op grond van 'het originele, organische, meest vrije en overtuigende (samen-)spel met voldoende ruimte voor improvisatie'. Jazzjournalist Koen Schouten hoorde stuwende muziek met lichte Balkaninvloed, zo schrijft hij de maandag na de finale in de Volkskrant: "De blazers gebruikten een smaakvol toefje elektronica".

[...vervolg op pagina 18](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
North Sea Jazz Festival	pg 5
Platenrecensies	pg 8
- Bucky and John Pizzarelli, Amina Figarova, Guus Janssen, Bik Bent Braam, Fay Claassen e.a.	
- Een blik op de labels West Wind en Jazzdoor	pg 13
Concertverslagen	pg 15
- Manu Katché Group, Amina Figarova Sextet	
En verder	
- Overleden 1, 2, 3, 4 (kort)	pg 7, 15, 17
- In Memoriam Michel Waisvisz (Herman te Loo)	pg 17
- 'Nieuwe schoenen' voor Eric Vloeimans	pg 18

JAZZFLITS nr. 102 staat 25 augustus op www.jazzflits.nl

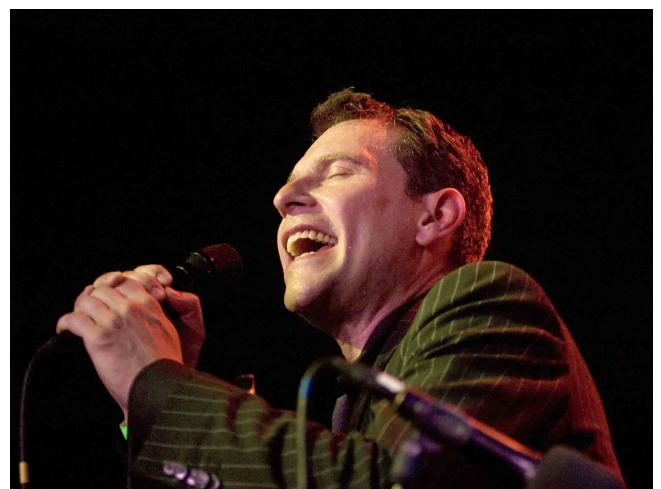
ADAM ROGERS KRIJGT P. ACKET AWARD 'ARTIST DESERVING WIDER RECOGNITION'

Gitarist Adam Rogers heeft tijdens het afgelopen North Sea Jazz Festival de Paul Acket Award in de categorie Artist Deserving Wider Recognition gekregen. Volgens de jury is Rogers een van de meest veelzijdige gitaristen in de New Yorkse scene.

Rogers is vooral bekend van de band van saxofonist Chris Potter. Zij eerste eigen album, 'Art of the Invisible', nam hij in 2002 voor het label Criss Cross op. Daarna volgden nog drie cd's. Zijn stijl werd onlangs door de New York Times omschreven als 'a turbocharged, sleekly designed, ultimately armored brand of post-bop'. Voor de onderscheiding waren ook de saxofonisten Stefano di Battista en Joris Roelofs genomineerd. In de jury zaten Jaap Lüdeke, Wouter Turkenburg, Henk Meutgeert en Kees van Boven.

CONCERTIMPRESSIE

NEW COOL COLLECTIVE 'HEEL GOED' IN OSS

Als voorbereiding op het North Sea Jazz Festival speelde saxofonist Benjamin Herman (foto) met zijn New Cool Collective op 27 juni in de Groene Engel in Oss. Het werd een heftig concert voor een uitzinnig enthousiast publiek. Met 'jongens, dat was heel goed vanavond' vatte Herman na afloop het concert voor zijn bandleden samen. (Foto en tekst: Tom Beetz)

NIEUWSflitsen

Cd 'Kikker Swingt!' bereikt gouden status

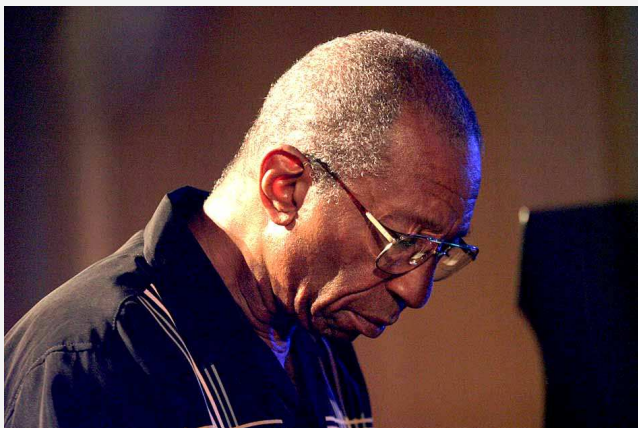
'Kikker Swingt!', de cd van Max Velthuis en het Tony Overwater Kwintet uit 2003, heeft de status van gouden plaat bereikt. Die staat voor 10.000 verkochte exemplaren. De plaat werd 9 juli uitgereikt tijdens het North Sea Jazz Festival for Kids in Lantaren/Venster te Rotterdam. Op 'Kikker Swingt!' vertelt schrijver/tekenaar Velthuis het verhaal van de door hem geschapen kikker in de rood/wit gestreepte zwembroek. Hij wordt daarbij ondersteund door de muziek van bassist Tony Overwater. Slechts een handvol Nederlandse jazzproducties heeft eerder een gouden plaat gekregen.

Niet eerder uitgebracht materiaal Reys/Ilcken uit

Bij het Zweedse label Dragon Records zijn vier niet eerder uitgebrachte opnamen van zangeres Rita Reys en drummer Wessel Ilcken met de Zweedse saxofonist Lars Gullin op cd verschenen. De stukken, 'Deed I Do', 'Over the Rainbow', 'Lullaby in Rhythm' en 'He's Funny that Way', werden in maart 1953 in Stockholm opgenomen. De nummers staan op de cd 'Lars Gullin, More Sideman 1951-54'. Behalve Reys, Ilcken en Gullin zijn pianist Gunnar Svensson en bassist Simon Brehm op de vier tracks te horen. (<http://www.dragonrecords.se>)

Hank Jones te ziek voor optreden op North Sea Jazz

Pianist Hank Jones moest te elfder ure zijn concert op het North Sea Jazz Festival 2008 afzeggen. Hij werd na een concert in Duitsland onwel en vloog terug naar New York. Hank Jones zou 11 juli optreden met Roy Hargrove en Roberta Gambarini.

Ronnie Mathews (Foto: Tom Beetz)

Pianist Ronnie Mathews overleden

Pianist Ronnie Mathews (72) is op 28 juni 2008 aan leverkanker overleden. Mathews was een gerespecteerd musicus, die optrad en platen maakte met Max Roach, Freddie Hubbard, Roy Haynes, Dexter Gordon, Louis Hayes en Woody Shaw. De pianist speelde voor langere tijd samen met tenorsaxofonist Johnny Griffin, drummer T.S. Monk en trompettist Roy Hargrove. Zijn loopbaan omspande een periode van veertig jaar. De foto is uit 2005 toen hij op het North Sea Jazz Festival speelde.

JAZZFLITS nr. 102 staat 25 augustus op www.jazzflits.nl

PRIJZEN

Wim Meijdam van de Windmill Bigband toont de ToBe Big Band Award 2008. (Foto: Thomas Huisman)

TOBE BIG BAND AWARD 2008 VOOR WINDMILL BIGBAND UIT ALBLASSERDAM

De Windmill Bigband heeft 28 juni in Zwijndrecht de ToBe Big Band Award 2008 gewonnen en mag zich daarom een jaar lang de meest swingende bigband van Zuid-Holland noemen. De Haagse Residence Big Band kreeg de prijs voor de meest talentvolle bigband.

Volgens de jury, met als leden Juan Martinez (Jazzorchester van het Concertgebouw), Nils van Haften (Dutch Jazz Orchestra) en voorzitter Johan Plomp (bandleider en arrangeur van het Rotterdam Jazz Orchestra), behaalde de Windmill Bigband het hoogste spelniveau van de vijf deelnemers. Ze onderscheidden zich door de 'prachtige klankkleur van de verschillende secties, scherp samenspel en hoog niveau van improvisaties'. Ook het niveau van de solisten werd door de jury geroemd. De Alblasserdammers wonnen al voor het derde opeenvolgende jaar. De winnende bigband kreeg een beker en mag 30 augustus optreden tijdens de Wereld Jazzdagen in Dordrecht.

ingezonden mededeling

JAZZMASTERS

WEKELIJKSE CONCERTAGENDA PER MAIL

Wilt u gratis elke woensdag een overzicht van de jazzconcerten voor de komende week in uw mailbox? Abonneer u dan via rene@laanen.demon.nl op de concertagenda van de website www.jazzmasters.nl.

PRIJZEN VERVOLG

ROBIN VERHEYEN EN DRÉ PALLEMAERTS MET DJANGO D'OR 2008 BEKROOND

Saxofonist Robin Verheyen en drummer Dré Pallemmaerts hebben 10 juli tijdens het Gent Jazz Festival een Django d'Or 2008 ontvangen in respectievelijk de categorie 'beste jong talent' en 'gevestigde waarde'. Voor zijn bijdrage aan de jazz in België viel Jean-Pol Schroeder de jaarlijkse 'Muze' van Sabam Cultuur ten deel.

Als prijs mochten Robin Verheyen en Dré Pallemmaerts een geldbedrag en een sculptuur van de Franse beeldhouwer Raymond Moretti in ontvangst nemen. Tevens mogen ze volgend jaar op de openingsavond van de Dinant Jazz Nights spelen. De twee winnaars werden dit jaar gekozen door een jury van twaalf jazzprofessionals, onder wie Luc de Baets (Jazzmozaïek), Jean-Marie Hacquier (Jazz Hot), Nicolas Renard (Jazz Station), Willy Schuyten (De Werf), Marc Van Den Hoof (VRT) en Jean-Pol Schroeder. Laatstgenoemde is behalve jazzhistoricus, ook directeur van het Maison du Jazz in Luik en artistiek directeur van het festival Jazz à Liège. Als waardering hiervoor ontving hij tijdens de Django-uitreiking de 'Muze' van Sabam Cultuur.

De jaarlijkse Django's zijn prestigieuze onderscheidingen in de Belgische jazzscene. De uitreiking vindt afwisselend plaats op de Dinant Jazz Nights en het Gent Jazz Festival. Het ene jaar wordt een Nederlandstalige als beste musicus bekroond en het andere jaar een Franstalige. Voor de Django d'Or 'Beste Jong Talent' bestaan geen taalgrenzen.

PODIA

WALEN ONTDEKKEN GENT JAZZ FESTIVAL

Het afgelopen Gent Jazz Festival, dat van 10 tot en met 20 juli plaatsvond, heeft opmerkelijk veel Walen getrokken. Lag het aandeel Waalse bezoekers tijdens eerdere edities van het toen nog Blue Note Records Festival geheten evenement op ongeveer een à twee procent, nu was ongeveer een op de tien bezoekers een Franstalige Belg. De naamsverandering heeft geen negatieve uitwerking op het bezoekersaantal gehad, zo meldde de organisatie.

"Terwijl het land gebukt gaat onder taalproblemen verkiezen de Walen dus naar jazz te komen luisteren in Gent", zegt festivalorganisator Bertrand Flamang op 14 juli in het dagblad De Morgen. Hij stelt verder opgelucht vast dat de naamsverandering geen negatieve gevolgen voor het bezoek aan het eerste vierdaagse onderdeel 'All That Jazz' (van 10 tot en met 13 juli) heeft gehad: "We hadden daar toch wat schrik voor, maar voorlopig is dit, ook organisatorisch, de beste editie ooit." Tijdens 'All That Jazz', het onderdeel met onversneden jazz, passeerden ruim 13.000 toeschouwers de kassa. Zij hoorden onder meer concerten van Pat Metheny, Herbie Hancock en Diana Krall. Flamang: "Hancock was een prachtige opener van het festival donderdag. Krall zorgde dan weer voor een warme set. Ze kwam naar hier omdat haar man Elvis Costello, die hier vorig jaar speelde, niets dan goeds over Gent te vertellen had. Uitstekende reclame voor de stad." Van 17 tot en met 20 juli bood het festival het onderdeel 'All That Jazz?' aan. Die vierdaagse stond in het teken van fusion en andere aan jazz verwante muziekstijlen.

Diana Krall tijdens het Gent Jazz Festival 2008. (foto: Bruno Bollaert)

OVERIG

MUZIKALE TOPPRESTATIE KWESTIE VAN OEFENEN, TALENT EN INTELLIGENTIE

Het leveren van muzikale topprestaties is niet alleen een kwestie van hard studeren, maar ook van algemene intelligentie en talent. Dat stellen vier Amerikaanse psychologen in het julinummer van het blad *Intelligence*. Ze wijken daarmee af van de thans dominante opvatting dat kunst louter door veel oefening wordt gebaard.

De vier psychologen analyseerden allereerst een oud onderzoek naar de concourssuccessen van grote violisten. Weliswaar bleek dat de meest geprezen violisten ook altijd violisten waren die het meest geoefend hadden, maar ook kwam naar voren dat die violisten als kind van 8 jaar al de meeste concoursen wonnen. Die voorsprong kan volgens de onderzoekers op die leeftijd nooit alleen maar een zaak van veel oefenen zijn geweest. De effecten daarvan manifesteren zich pas na een aantal jaren. Verder deden de Amerikanen een eigen onderzoek onder leden van schoolorkesten en een conservatoriumorkest. De beste muzikanten onder hen haalden hogere resultaten in testen van algemene intelligentie en muzikale vermogens. De laatstgenoemde testen behelsden het onderscheiden van verschillen in ritme en toon. Luisteraars zonder muzikale vorming kunnen dat in zijn algemeenheid net zo goed als mensen met die vorming. Hogere resultaten in dergelijke testen kunnen duiden dus op talent, of in de terminologie van psychologen: domeinspecifieke vaardigheden. Bij muzikale toppers lijken die vaardigheden vooral te bestaan uit een buitengewoon goed muzikaal geheugen.

OVERIG VERVOLG

PLATENZAAK BLUE NOTE SLACHTOFFER VAN GROEIENDE DESINTERESSE

Omdat platenmaatschappijen niet meer geïnteresseerd zijn in gespecialiseerde platenzaken en jongeren niet meer in de cd als geluidsdrager, heeft de Amsterdamse jazzspecialzaak Blue Note het loodje gelegd. Dat zegt eigenaar Johannes Bulthuis op 3 juli in een artikel in dagblad De Pers. Ook de concurrentie van websites en onder de inkooprijds verkopende collega's maakten het moeilijk. Blue Note sloot op 18 juli voor het laatst de deuren.

Het viel Bulthuis steeds meer op dat jongeren, zelfs conservatoriumstudenten, zijn winkel nog nauwelijks bezochten: "Het zijn de tijden. Jongeren groeien op zonder cd-speler. Conservatoriumstudenten die hier binnenlopen, zeggen: 'Goh, het staat op alfabet.' Gewoon nooit eerder in een cd-winkel geweest." Dan is het over, zo zegt hij in De Pers. Van platenmaatschappijen kreeg hij ook geen steun. De industrie besteedt alleen aandacht aan goedverkopende acts en heeft daarom geen belangstelling meer voor gespecialiseerde zaken, meent Bulthuis. Een aantal platenmaatschappijen wilde Blue Note al niet eens meer leveren, omdat de verwerking van de kleine bestellingen te duur werd. Verder ondervond Blue Note concurrentie van websites als Bol.com. Hoewel de platen in zijn winkel soms zelfs goedkoper waren, heeft Bol.com de naam de goedkoopste te zijn en daar was volgens Bulthuis op den duur niet tegen op te boksen. Ook verkochten concurrenten, zoals de nabijgelegen platenzaak Fame, naar zijn zeggen cd's onder de inkooprijds. Bulthuis in De Pers: "Ik heb het een tijdje kunnen rekken door top-cd's als Miles Davis' 'Kind of Blue' bij Fame te kopen van de platenbonnen die hier werden ingeleverd. De lange neus voelde prettig."

AANGRENZENDE NIEUWBOUW BEDREIGT CAPITOL STUDIO IN HOLLYWOOD

De studio's in de Capitol Records Tower in Hollywood worden bedreigd door nieuwbouw naast het complex. Kenners vrezen dat de kwaliteit van de acht echokamers wordt aangetast. Die betonnen ruimten bevinden zich zo'n tien meter onder de grond en zijn wereldwijd vermaard om hun werking.

Naast de Capitol Tower zal een gebouw verrijzen van zestien verdiepingen met een ondergrondse parkeergarage. De plannen daartoe werden 24 juni door het stadsbestuur goedgekeurd, ondanks heftige protesten van de platenmaatschappij, geluidstechnici, musici etc. Die hebben er wel toe geleid dat er bijna dertig voorwaarden zijn waar de bouwer zich aan moet houden. Desondanks wordt gevreesd dat de bouw geluid en trillingen met zich mee zullen brengen die het opnemen lange tijd onmogelijk zullen maken en dat de echokamers, ontworpen door geluidsexpert/gitarist Les Paul, mogelijk schade oplopen. Dat zou het einde kunnen betekenen van de studio's in de Capitol Tower, een gebouw dat volledig is geconstrueerd voor het maken van kwalitatief hoogstaande plaatopnamen. Een aderlating vinden kenners, zeker omdat eerder al enkele grote studio's in Hollywood, zoals die van Paramount en de Radio City Hall, hun deuren hebben moeten sluiten.

[...vervolg op pagina 18](#)

NIEUWSflitsen

North Sea Jazz slaat vleugels uit naar Rusland

Het North Sea Jazz Festival krijgt volgend jaar waarschijnlijk een editie in het Russische Sint-Petersburg. "Dat kan in het voor- of najaar zijn, afhankelijk van de toerschema's van artiesten. Bovendien willen we ons festival in Rotterdam niet in de wielen rijden. Een precieze locatie hebben we al wel op het oog", aldus een woordvoester van het festival medio juli in een ANP-bericht. De organisatie van North Sea hielp eerder het Peterburgse festival Q-Jazz bij het boeken van artiesten. Dat festival bestaat niet meer. De Russische editie van North Sea Jazz moet in de lacune gaan voorzien. Eerder had het North Sea Jazz Festival al eens een Zuid-Afrikaanse editie.

Toch gemeentelijke subsidie voor Haagse festivals

In afwijking van een recent advies van een commissie met externe deskundigen, is in het gemeentelijk kunstenplan van de gemeente Den Haag toch een subsidie aan de plaatselijke jazzfestivals Pure Jazz en The Hague Jazz opgenomen. Het plan geeft een overzicht van de financiële bijdragen aan culturele activiteiten in de jaren 2009 tot en met 2012 en werd op 4 juli door wethouder Klijnsma van Cultuur gepresenteerd. De Haagse gemeenteraad moet het kunstenplan dit najaar formeel goedkeuren.

Charlie Haden krijgt BBC Jazz International Award

Bassist Charlie Haden heeft 21 juli in het Mermaid Theatre in Londen de BBC Jazz International Award gekregen. De groep Return To Forever ontving de Lifetime Achievement Award, en de zogenoemde Gold Award was voor Sir John Dankworth en Dame Cleo Laine. De overige winnaars waren onder anderen The Blessing (beste album), Christine Tobin (beste vocalist), saxofonist Tony Kofi (beste instrumentalist), Fraud (meest innovatieve band) en pianist Kit Downes (rising star). De jaarlijkse BBC Jazz Awards behoren tot de meest prestigieuze jazzprijzen van het Verenigd Koninkrijk.

Concertreeks JazzLab viert vijftiende verjaardag

Met een tournee van de JazzLab Series All Stars Band, een gelegenheidsformatie van leden van het Brussels Jazz Orchestra, wordt het vijftienjarig bestaan van de Vlaamse concertreeks JazzLab Series gevierd. De spits wordt 6 september in de Roma in Borgerhout afgebeten, waarna het gezelschap, Frank Vaganee (as), Bart Defoort (ts), Nathalie Loriers (p), Peter Hertmans (gtr), Nicolas Thys (b) en Felix Simtaine (dr), het land in trekt. De JazzLab Series biedt jaarlijks zo'n tachtig tot honderd concerten van Vlaamse musici, verdeeld over een tiental concertreeksen in niet alleen Vlaanderen en Brussel, maar ook Noord-Frankrijk. Ter gelegenheid van het jubileum zal ook een boek verschijnen, waarin op de afgelopen jaren wordt teruggeblikt.

NORTH SEA JAZZ 2008

Het **North Sea Jazz Festival 2008** trok van 11 tot en met 13 juli 70.000 bezoekers naar Ahoy, Rotterdam. Het festival was echter niet alleen een commercieel, maar ook een artistiek succes. Jazzpuristen konden er heel wat van hun gading vinden. Grote namen die niet vaak in de buurt spelen, waren op het festival. Het centrale thema van deze editie was 'Vocals in jazz'.

Vergeleken met de vorige versie waren er wat aanpassingen gedaan. Zaal Hudson was één van de podia met de meeste 'zuivere' jazz (samen met Madeira en Darling). Vorig jaar werden de concerten in die zaal soms verstoord door de percussie-instrumenten die in de shops op het aangrenzende plein werden uitgetoond. Nu was dat probleem verholpen, maar bleek een buurpodium een ernstige stoorzender waar veel commentaar op was. Hudson is helaas dus nog niet 'ballad-proof'. Gunstig was wel dat de capaciteit fors vergroot was door een extra tribune. De bereikbaarheid van sommige zalen was verbeterd door in een lange gang eenrichtingsverkeer in te stellen. De fototentoonstelling in die gang werd daardoor ook meteen goed bekeken. Een ander pluspunt was dat er binnen niet meer gerookt mocht worden. De programmeurs hadden de ambitie om minstens 70% jazz en improvisatie te boeken, maar wie het tijdschema een beetje handig gebruikte kwam gemakkelijk aan 100%. Helaas kon je ook dit jaar als bezoeker maar op één plaats tegelijk zijn.

Pianist Jeroen van Vliet (foto: Joke Schot)

VRIJDAG

Jeroen van Vliet had dit jaar de compositieopdracht gekregen. Dus snelde ik direct bij binnenkomst naar dat concert. Van Vliet had zijn vaste trio uitgebreid tot zes musici. Er waren knappe, gelaagde stukken te horen, waarbij hij in één stuk steeds twee personen unisono liet spelen; bas en cello, en bas en saxofoon. Hoewel compositie de boventoon voerde was er niets te merken van strak voorgeschreven muziek. Ieder lid kreeg voldoende ruimte voor individuele expressie. Door dit concert liet Van Vliet zien dat hij zich steeds steviger gaat nestelen in de Europese top.

Paolo Fresu (foto: Joke Schot)

Er wordt de laatste tijd erg veel geschreven over **Maria Schneider**. Zij gaf met haar orkest een smaakvol concert met uiterst doordachte, suite-achtige en harmonieuze composities. Klank en kleur speelden een grote rol. Nadrukkelijk wordt het orkest geen bigband genoemd. Dat orkestrale karakter werd nog versterkt door de accordeon van Toninho Ferragutti.

Veteraan **Charles Lloyd** speelde in Hudson. Door de eerder genoemde verstoring zette hij zijn tarogato terug en pakte de tenorsaxofoon. Daarmee overstemde hij de prangende latin-trompet van de burens gemakkelijk. En zoals altijd was daar weer direct zijn herkenbare geluid. De leider liet zich niet gek maken door de drie jonge honden achter hem: Jason Moran (p), Reuben Rodgers (b) en Eric Harland (d). Hij liep tijdens de tegendraadse solo's van Moran een beetje rond tussen de andere muzikanten als iemand die precies wil weten wat er gebeurt en alles onder controle wil hebben.

Herbie Hancock trok een overvolle zaal. De presentator overdreef door te melden dat er nog zeventuizend mensen buiten stonden: "Maar het is jullie gelukt om binnen te komen!" De sterbezetting rechtvaardigde de grote belangstelling. Naast de toetsenist waren er Chris Potter (ts), Lionel Laouke (gt), Dave Holland (b) en Vinni Colaiuta (dr). Hancock is een geroutineerde artiest. Naast moderne stukken bracht hij ook zijn aloude 'Cantaloupe Island'. Dat Chris Potter zich sterk profileerde was te verwachten. Wat een krachtig geluid heeft hij! Dave Holland speelde ook op elektrische bas. Dat maakte de muziek tot een fusie van fusion en hardbop. In de toegift kwam de toetsenist van achter het podium - spelend op zijn draagbare Roland RX-7. Het viel trouwens op dat veel concerten 'te vroeg' klaar waren, zodat er tijd was voor een toegift.

[...vervolg op volgende pagina](#)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2008 VERVOLG

Helaas moest de 90-jarige pianist Hank Jones afzeggen wegens ziekte. Zangeres **Roberta Gambarini** en trompettist **Roy Hargrove** speelden daarom met een invaller. Ze herhaalden hun kunstje van vorig jaar: professioneel flirten en samen scatten. Geen spectaculair repertoire, maar 'On the sunny side of the street' en 'Over the rainbow' doen het altijd goed.

James Carter (foto: Joke Schot)

ZATERDAG

'Artist in residence' **Bobby McFerrin** deed met Richard Bona wat hij al jaren doet: mouth percussie waarbij hij ritmisch op zijn borst trommelde. McFerrin deed drie keer bijna hetzelfde kunstje en het publiek reageerde drie keer uitzinnig, terwijl hij eigenlijk niets nieuws deed. Omdat zijn idioom helemaal binnen het thema van het festival paste was hij de enige die zich op de borst mocht slaan (zie de foto op de volgende pagina).

Op hetzelfde podium waar vorig jaar nog e.s.t. stond, speelde nu **The Bad Plus**. Hun rolverdeling was volledig gelijkwaardig. Strakke composities met moderne improvisaties werden over de royaal aanwezige fans geslingerd. In 'Old Money' van pianist Ethan Iverson liepen wel drie ritmes door elkaar. Erg knap gedaan maar toch was er wel even de herinnering aan de onlangs omgekomen e.s.t.-leider Esbjorn Svensson.

Razendsnelle bop was te horen bij pianist **Michel Camilo**. Hij kreeg al eens een Grammy voor 'Best Latin Jazz Album' en zijn concert bevatte dan ook veel latin. Wat slaat die man hard op de toetsen! En alles in up-tempo. Drummer Dafnis Prieto verloor een duel met de pianist. Logisch, tegen die snelheid kon niemand op...

In Yenisei, de laagste zaal van Ahoy, speelde saxofonist **Toon Roos** in een echte swingende jazzclubsfeer. De bas van Hein Van de Geyn raakte bijna het plafond. Na een fusion-uitstapje maakt Roos weer akoestische jazz van hoog niveau. Aankondiger Dick de Graaf – zelf saxofonist – preeft Roos als "de meest lyrische saxofonist van Nederland en misschien wel van Europa".

Was **Soil & 'Pimp' Sessions** vorig jaar op het festival nog voor velen een ontdekking, dit keer puilden de tent uit! Deze vijf Japanners spelen adhd-jazz die gebaseerd is op de traditionele Amerikaanse hardbop, maar dan snoeihard en razendsnel. Ze kleedden zich heel excentriek en gedroegen zich ook zo. Dat ze het publiek helemaal gek maakten spreekt vanzelf.

Afsluiter op zaterdag was saxofonist **James Carter**. Hij kwam op met armen vol instrumenten. Hij blies tijdens het concert op: fluit, sopraan-, tenor- en baritonsaxofoon én basklarinet. Tevoren noemde hij de hele setlist. Dat waren bijna alle stukken van zijn nieuwste cd 'Present Tense' en nog 'Something...'. Bijzonder was dat geen van de bandleden op deze cd meespeelden, maar de composities toch perfect beheersten. 'Bro Dolphy' was een eerbetoon aan Eric Dolphy. Het begon in up-tempo maar Carter liet het stuk heel elegant evolueren tot een ballad. Bassist Ralph Armstrong was qua postuur een enorme blikvanger maar hij speelde heel genuanceerd en gebruikte zijn strijkstok in zijn solo's waardoor deze enorm imponeerden. Gelukkig is James Carter 25 oktober weer te zien en te horen in Rotterdam (Lantaren/Venster).

ZONDAG

De laatste festivaldag opende met een bijzonder concert. Saxofonist **John Surman** speelde met zijn 'Strings Project'. De groep bestond naast de leider uit een strijkkwartet en een contrabas. De strijkers speelden uitgeschreven partijen klassiek getinte muziek waar Surman op sopraan of bariton overheen soleerde. Bassist Chris Laurence legde een mooie brug tussen de uitgeschreven stukken en vrije improvisatie. Het is bijzonder dat zo'n fragiele act was geprogrammeerd op dit soort festival.

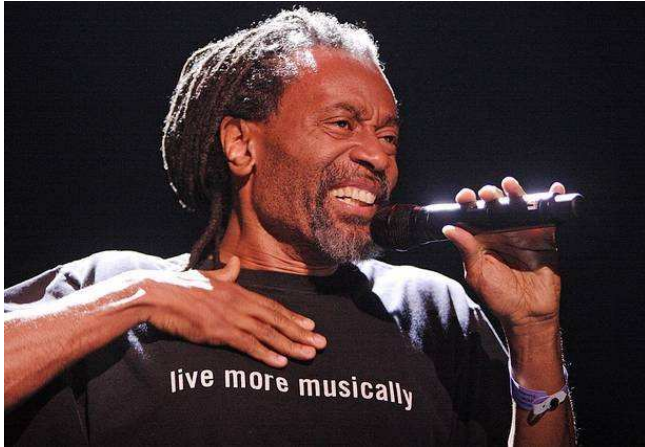

Antonio Sanchez (foto: Joke Schot)

Aansluitend in dezelfde zaal het trio van **Brad Mehldau**. De pianist deed er bijna een half uur over om in zijn bekende trance te komen. Hij speelde minder noten dan ooit en liet bassist Larry Grenadier vaak – en terecht – opvallen. [...vervolg op volgende pagina](#)

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2008 VERVOLG

Ook waren zijn frasen korter en minder melodisch, maar wel ingewikkelder. Later was zijn voorliefde voor de zwarte toetsen van de vleugel weer merkbaar. Doordat hij half in Nederland woont, was het leuk om te horen dat hij keurig "Dag" zei tegen mensen die tussen de stukken door weg-liepen. Het is geweldig om steeds weer vast te stellen dat zo'n muzikant wéér verder ontwikkeld is.

Bobby McFerrin (foto: Joke Schot)

Mare Nostrum is een merkwaardige combinatie van piano (Jan Lundgren), flugelhorn (Paolo Fresu) en accordeon (Richarg Galliano). Omdat zij een totaal verschillende achtergrond hebben, kwamen er diverse stijlen en invloeden voorbij. De in het oog springende blazer zat op een stoel en hield soms zijn instrument vlak boven de grond om echo te vermijden. Even later blies hij naar de hemel. Drummer **Antonio Sanchez** deed het zonder akkoorden; geen piano of gitaar maar alt- en tenorsaxofoon. Miguel Zenon en David Sanchez waren de saxofonisten in een zeer onderhoudend concert. Bassist Scott Colley ving de twee perfect op met zijn melodieuze spel. De groep speelde lange, aan elkaar gekoppelde en spannende stukken met grote diepgang. Het is zelden dat een ensemble zo'n sterke eenheid weet te vormen op zo'n druk festival. (Peter J. Kortjen)

MEER LEZEN OVER HET NORTHSEA JAZZ FESTIVAL?
Ga naar: <http://northseajazz.radio6.nl/> (klik hier)

JAZZRADIO OP INTERNET

OVERleden 1

Joe Beck, 22 juli 2008 (62)

Na dienstverbanden bij Gary MacFarland, Charles Lloyd en Chico Hamilton, werd gitarist Joe Beck in 1967 lid van het orkest van Gil Evans. Hierdoor kwam hij als begin twintiger in beeld bij Miles Davis. Hij voegde hem in 1967 korte tijd toe aan zijn formatie met Ron Carter, Herbie Hancock, Tony Williams en Wayne Shorter, omdat Davis de kant van de fusie wilde. Dat was geen succes, vertelde Beck aan de website thelastmiles.com: "What could I possibly contribute that would improve on that rhythm section? I didn't know, they didn't know and Miles certainly didn't know. As it turns out there was nothing I could improve." Beck dacht bepaald niet met plezier terug aan de sessies die hij deed voor Davis' album 'Circle in the Round': "I've never really listened to it. I listened for about one minute of it years ago and turned it off. It was shameful performance." Pas toen Davis zijn jaren zestig band ontsloeg en opnieuw begon, werd het wat met de gitaar in zijn muziek, meende Joe Beck. De samenwerking met Davis leverde Beck wel veel naamsbekendheid en respect op. Joe Beck is te horen op platen van onder anderen Buddy Rich, Paul Desmond, Maynard Ferguson, Woody Herman, Stan Getz, Larry Coryell, Mike Mainieri, David Sanborn en Gene Ammons. Zijn laatste plaat, 'Coincidence', een album met duetten samen met collega John Abercrombie, verscheen niet lang geleden. Joe Beck had longkanker.

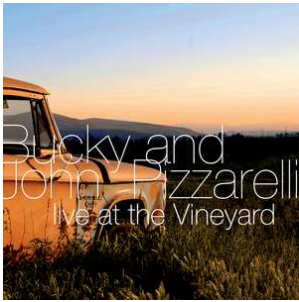

Hiram Bullock (foto: Petia Chtarkova)

Hiram Bullock, 25 juli 2008 (52)

Gitarist Hiram Bullock pendelde tussen verschillende muziekstijlen. Zijn eigen stijl bevatte dan ook elementen uit rock, funk, blues en jazz. Bullock was lid van een van de laatste groepen van Miles Davis en speelde met onder anderen David Sanborn, The Brecker Brothers, Jaco Pastorius, Carla Bley, Gil Evans en Art Farmer. Als studiomusicus is hij onder meer te horen op 'Gaucho' (1980) van Steely Dan, 'One Trick Pony' (1980) van Paul Simon en 'Nothing Like the Sun' (1987) van Sting. Verder nam hij een tiental albums op onder zijn eigen naam. Van hedendaagse jazz op 'From All Sides' tot rock op 'World of Collision'. Met name in Japan, waar hij als zoon van een Amerikaanse militair werd geboren, maakte hij begin jaren tachtig naam met zijn 24th Street Band, waarin ook drummer Steve Jordan en bassist Mark Egan zaten. Bij het Amerikaanse publiek werd Hiram Bullock in die jaren bekend als lid van het huisorkest van het programma 'Late Night With David Letterman', onder leiding van Paul Shaffer. Bullock was een charismatische podiumpersoonlijkheid. Eind vorig jaar werd bij de gitarist kanker geconstateerd.

CD-RECENSIES

BUCKY AND JOHN PIZZARELLI **Live at the Vineyard** **Challenge Jazz**

John Paul 'Bucky' Pizzarelli (1926) en zoon John (1960). Beiden gitarist in de traditie van de swing. 'Live at the Vineyard' is een opname uit 1987 van een concert in het New Yorkse Vineyard Theatre. De oorspronkelijke release van de plaat was in 1996, als 'limited edition'. Deze heruitgave biedt goede aanleiding om het werk van Bucky en John opnieuw te beschouwen. Vader Bucky is actief sinds begin jaren vijftig. Als studiomuzikant en later ook daarbuiten in samenwerking met onder anderen Benny Goodman, Zoot Sims, Bud Freeman, George Barnes en Stéphane Grapelli. De samenwerking met zoon John, die zijn vader volgt in het bespelen van de gitaar en het genre van de swing met als voorbeelden Les Paul en Django Reinhardt, dateert vanaf de jaren tachtig. 'Live at the Vineyard' bevat jazzstandards als 'Jitterbug Waltz' en 'Honeysuckle Rose' (Fats Waller) en 'Do nothin' till you hear from me' (Duke Ellington), maar ook een deel uit het klassieke 'Concierto de Aranjuez' (Rodrigo) dat fantastisch overgaat in 'Spain' van Chick Corea. Verder horen we onder meer werk van Jobim en een medley van nummers van Benny Goodman. Een repertoire van jazzstandards, the Great American Songbook en swing waarbij John Pizzarelli bij enkele nummers ook de vocalen voor zijn rekening neemt. De intieme ambiance van het live-concert wordt op de plaat uitstekend weergegeven. En beide spelers zijn op dreef. Technisch zeer begaafd, muzikaal uiterst vindingrijk. Een schitterende plaat en een waardevol document voor liefhebbers van gitaar en swing. (Frank Huser)

GUUS JANSSEN **Out of Frame** **Geestgronden (www.geestgronden.com)**

Het werd weer hoog tijd voor een solo-cd van pianist Guus Janssen. Door alle andere projecten was het alweer een kleine vijftien jaar geleden dat er een cd van Janssen-solo ('Klankast') verscheen. Het was het wachten zeker waard, want 'Out of Frame' is een fraaie staalkaart geworden van zijn muzikale voorkeuren en improvisatie- en compositie-procédés. De muzikale wereld van Guus Janssen bevat immer een soort metamuziek, dat wil zeggen: muziek die over andere muziek gaat, ernaar verwijst, becommentarieert, parodieert, analyseert. 'Toe-tapping tune', bijvoorbeeld, gaat over pianojazz, en vooral over stride. Wat we horen is een soort Fats Waller die op een streng dieet is gezet. Met z'n vederlichte toucher komen de typische swing- en boogie-loopjes er bij Janssen namelijk heel anders uit dan bij Waller of James P. Johnson. Dat Janssen

zich bepaald niet beperkt tot jazz, horen we in 'Scarlati Mix', waarin hij speelt met de akkoordenloopjes van de barokcomponist. Soms leidt dat tot pseudo-barokmuziek, maar op andere momenten ontspoord het, als Janssen de uiteinden van de piano opzoekt. Dat gebeurt ook op een heel geestige manier in 'In the End', waarin allerlei jazz-achtige loopjes uitmonden in dezelfde lage noot. Het voor-traject is echter elke keer anders, waardoor het spanningsveld tussen voorspelbaarheid en onvoorspelbaarheid een fijnzinnige muzikale humor oplevert. Janssens typerende demontagemethode (een motiefje uit elkaar slopen en daar op eigen wijze weer iets nieuws van bouwen) horen we terug in 'Bert Kaempfert Mix', waarin het stuk 'Afrikaan Beat' tot z'n essentie wordt kaalgeplukt, en via een procédé van over elkaar heen buitelandse melodieën (dat Kaempfert zelf ook in z'n composities vaak toepast) nieuwe Janssen-muziek oplevert. Naast de al genoemde muzikale favorieten vinden we ook nog het aan Charles Ives refererende 'Walden Pond', waar de verstilling van de trage melodie uit het begin langzaam wordt verstoord door melodiefragmenten van hymnen en marsen. Zo al met al is 'Out of Frame' dus een rijke en rijpe plaat geworden, waar we eigenlijk veel te lang op hebben moeten wachten. (Herman te Loo)

NORMA WINSTONE **Distances** **ECM**

'Distances' is als zondoorlatend dun linnen, als breekbaar glas met af en toe vluchtige schitteringen van kristal. Vocale jazz als kamermuziek. Subtiel, weloverwogen en bescheiden. Voornamelijk door de zang van Norma Winstone. Maar ook door de samenstelling van het begeleidend duo en hun instrumentarium: Glauco Venier op piano en Klaus Gesing op basklarinet en sopraansaxofoon, met wie Winstone eerder het op Universal uitgebrachte album 'Chamber Music' (2002) maakte. Frêle melodieën en door-dacht gezongen woorden creëren een bijna mystiek tafereel. Maar toch tegelijk ook heel aards. Elk nummer staat op zich, is een verhaal, een vertelling met eigen dynamiek, terwijl de plaat niettemin als één geheel klinkt. Zelfs het van Cole Porter bekende 'Every time we say goodbye', krijgt in de vertolking van Winstone nieuwe textuur, alsof je voor de eerste keer hoort waar het over gaat. En Peter Gabriels 'Here comes the flood' krijgt door de ingetogen interpretatie een nog dramatischer vorm. Het spel van pianist Venier en klarinettist/saxofonist Gesing is meer dan begeleiding. De soli zijn expressief en geven het karakter van de composities extra beeldend vermogen. Dat gevoegd bij de bijzonder goede frasering van Winstone en haar warme naturel klinkende stem maakt van 'Distances' een bijzonder fraai album. (Frank Huser)

CD-RECENSIES VERVOLG

ESPERANZA SPALDING Esperanza Heads Up/Codaex

Hoewel niet is te zien of Esperanza Spalding 'grote oren' heeft – afro-kapsel - beschikt ze over een fantastisch muzikaal gehoor. Dat blijkt onomstotelijk op deze recente cd 'Esperanza'. Ze speelt contrabas, componeert en schrijft teksten die ze zingt terwijl ze bas speelt. En dat alles vanuit het ware jazzidoom. Esperanza Spalding is in 1984 in Portland (Oregon) geboren. Als tiener stoeide ze met een viool, hobo en klarinet, maar raakte daar allengs op uitgekeken. Ze stapte over op de contrabas en werd daar kennelijk wel gelukkig van. Tijdens haar studie aan het Berklee College of Music in Boston kreeg ze daar ook les van Joe Lovano en Pat Metheny. Favorieten op bas zijn Ron Carter en Dave Holland, haar 'musical hero' is Wayne Shorter. Ze zingt naast Engels ook Spaans en Portugees, alsof ze met succes drietalig is opgevoed. 'Body and Soul' gaat, net of het de gewoonste zaak van de wereld is, in de Spaanse taal. Er zijn op 'Esperanza' ook nog een paar bijdragen van altist Donald Harrison en trompettist Ambrose Akinmusire. Vergis je niet, Ambrose won vorig jaar de bekende Monk-competitie. Een ding is zeker, Esperanza Spalding kan een wereldster worden met die muzikale oren en haar frisse opvattingen. Vorig jaar was ze al op North Sea Jazz. Dat is volgens mij velen ontgaan. (Jaap Lüdeke)

BIK BENT BRAAM Extremen BBB (<http://www.michielbraam.com>)

Voor zijn nieuwste programma wijzigde bandleider/componist/pianist Michiel Braam zijn dertienkoppige orkest op een aantal plaatsen. Met rietblazer Peter van Bergen (in plaats van trombonist Hans Sparla), tubaïst Carl Ludwig Hübsch (in plaats van Patrick Votrian) en slagwerker Michael Vatcher (in plaats van Joop van Erven) haalde hij een paar geduchte improviseerkanonnen binnen, zodat de band nog beter kan opereren volgens de Braamse principes van het vormgeven van de muziek. Er wordt nog wel uitgegaan van geschreven stukjes muziek, maar ook van

een serie cues die de richting van de muziek kunnen bepalen. Dat kunnen aanduidingen zijn als 'zachter' of 'wals', maar evengoed een paar genoteerde maten muziek. Zo ontstaat een deels voorgekookt en deels instant gecomponeerd pad door een optreden heen, want ook de setvolgorde ligt niet vast. Elk van de muzikanten kan op elk gewenst moment besluiten om een compositie of een cue in te zetten, en de hele boel overhoop te gooien of een andere richting uit te sturen. Dat maakt het spannend voor zowel muzikanten als publiek. Het allerleukst is het natuurlijk om een concert van BBB bij te wonen (in het najaar kan dat nog een paar keer, zoals op de site is te zien), maar ook op de cd 'Extremen' blijft er nog genoeg te genieten. Want behalve in het uitkiezen van de juiste muzikanten en het bedenken van slimme cues ligt Braams kracht toch ook nog steeds in het componeren van geniale en vooral ook geestige stukken en stukjes. Soms kunnen die rudimentair zijn, zoals in het vrolijke 'Michaelx', waarbij de contrabasklarinetten van Van Bergen en Frank Gratkowski en de tuba van Hübsch het thema een grappige lichtvoetigheid meegeven. Maar ook in meer uitgewerkte composities is Braam een kei. De warmbloedige ballad 'Puttex' geeft Bart van der Putten volop de gelegenheid om lekker uit te pakken met zijn sublieme, Hodges-achtige toon. En in 'Franxs' volgt na de smeulige Mingus-achtige bluesopening een opgewekt latin-stukje, met het nodige schmierwerk, om dan uit te monden in een spannend, maar weer behoorlijk abstract duet tussen Gratkowski en trompettist Angelo Verploegen. Het zijn maar een paar voorbeelden van hoe ingenieus Braam en z'n dertiental vorm geven aan een volstrekt unieke muziekwereld. (Herman te Loo)

SAXOPHONE SUMMIT Seraphic Light Telarc Jazz

Met drie van die manlijke tenorsaxofonisten (Joe Lovano, Dave Liebman en Ravi Coltrane), zou je toch al snel een of andere ordinaire 'blowing session' verwachten, maar dat is op de cd 'Seraphic Light' van Saxophone Summit niet het geval. In twee van de tien gevallen spelen ze allen tenor en dan nog houden ze alles binnen de perken. Verder maken ze veelvuldig gebruik van klarinetten en fluiten in combinatie met een of twee tenoren. Lovano komt zelfs met de aulochrome op de proppen. Volgens de info zijn dat twee aan elkaar gehechte sopraansaxofoons. Laat de uitvinder, François Louis, dat niet lezen. Hij heeft het altijd ontkend. Trompettist Randy Brecker is de gastsolist. 'Seraphic Light' is opgedragen aan zijn overleden broer Michael, vroeger lid van de Summit. De ritmesectie bestaat uit pianist Phil Markowitz, bassist Cecil McBee en drummer Billy Hart. Ook zij leveren ieder een compositie. McBee's ballade 'All about You' is voor Ravi Coltrane. Het ongemak slaat hier toe. Coltrane lijkt namelijk niet geheel los te komen van zijn lessenaar met daarop de akkoorden. Tijdens de opname akkoorden lezen van een nieuw stuk en er meteen een verhaal van maken is niet makkelijk. Lovano soleert zoals we hem kennen, altijd geconcentreerd. Liebman levert fraai solowerk op sopraansaxofoon. Iets meer peper in deze met zorg omklede productie had overigens niet misstaan. Volgende keer dan maar, want de formatie bestaat al enige jaren en weet vermoedelijk niet van ophouden. (Jaap Lüdeke)

CD-RECENSIES VERVOLG

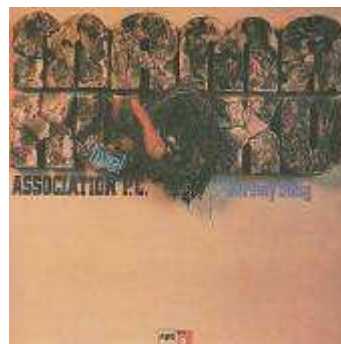
LINDHA KALLERDAHL**Gold**
ESP

De muziek van de Zweedse vocaliste Lindha Kallerdahl (1972) laat zich moeilijk omschrijven. Ieder vergelijk met bestaand materiaal of werk van andere componisten/uitvoerders gaat mank. Dat maakt haar muziek zowel uniek als eigenaardig, in de zin dat het met recht een heel eigen aard kent. Om toch enigszins het spoor te duiden is het werk van vocalisten als de IJslandse popzangeres Björk en de Nederlandse Greetje Bijma enigszins verwant, met nadruk op enigszins. Overeenkomst met deze twee musici ligt in het gebruik van de stem, die als instrument meer is dan een middel om zingend of sprekend woorden te laten horen. 'Gold' is het eerste soloalbum van Kallerdahl, na verscheidene platen gemaakt te hebben met ensembles. Ze begeleidt zichzelf op piano en orgel maar zingt ook stukken a capella. Vocale improvisaties vormen de kern van haar werk. Het timbre van haar stem is daarbij wisselend ingetogen en ijl tot vilein grommend en pregnant schel. Denkend vanuit bestaande en min of meer generieke muzikale structuren en conventies is haar werk zonder meer onorthodox te noemen. Ritme en harmonie krijgen in haar werk andere betekenis. Ze schroomt er niet voor om in een melancholiek begonnen nummer plotseling heftig uit te halen en dwars door de pianoakkoorden in een andere toonsoort te zingen of beter gezegd stemgeluid te produceren dat de verwachting bruusk doorbreekt. 'Gold' is een muzikale exponent van vocale eigenzinnigheid. (Frank Huser)

RABIH ABOU-KHALIL**Em Português**
Enja

'Em Português', de titel van de nieuwe cd van Rabih Abou-Khalil is veelzeggend. Hij betekent 'in het Portugees'. De bespeler van de ud (Arabisch luit) en componist heeft namelijk besloten om ons, samen met zanger Ricardo Ribeiro te laten genieten van de muzikale klankmogelijkheden van de Portugese taal. Daartoe heeft hij een aantal tekstdichters uitgenodigd wier teksten hij op muziek heeft gezet. Hij doet geen enkele poging om een soort pseudo-fado te maken, en dat siert hem. Wat we wel horen is de typische mix van de Arabische muziek die hij uit zijn vaderland Libanon meekreeg, aangevuld met melodieën uit de Europese volksmuziek, en de improvisatie-opties die de jazz biedt. De warme bariton van de Portugees Ribeiro voegt daar de versieringen en stembuigingen aan toe die

zowel typerend zijn voor de Arabische muziek als voor de fado. Heel mooi komt dat samen in het nummer 'Beijos Ateus', op tekst van Tiago Torres da Silva, die er een fraai acrostichon van heeft gemaakt, waarbij de eerste letters van de tekstregels van het lied de namen Rabih Abou-Khalil (sic) en Ricardo Ribeiro vormen. De zanger improviseert hier ook, met soms flamenco-achtige uithalen, en de leider zet een imposante solo neer. Verder zijn er op de cd hoofdrollen weggelegd voor de melancholieke accordeon van Luciano Biondini (zoals in de opening van 'A lua num quatro'), de krachtig swingende tuba van Michel Godard en het precieze slagwerk van Jarrod Cogwin. (Herman te Loo)

ASSOCIATION PC**Mama Kuku**
Promising Music

Het Duitse label Promising Music maakt met de reissue van 'Mama Kuku' een begin met het heruitgeven van het platenoeuvre van drummer Pierre Courbois' jazzrockgroep Association PC. Dat werd hoog tijd, want het ensemble neemt binnen het repertoire een bijzondere positie in. Vreemd is alleen dat er begonnen wordt met de laatste opname die Courbois met de groep maakte, 'Mama Kuku' uit 1974, destijds voor het MPS-label. De toenmalige vaste bezetting, met bassist Siggie Busch, gitarist Toto Blanke en toetsenspeler Joachim Kühn was voor een tournee uitgebreid met de Amerikaanse fluitist Jeremy Steig. Het betreft hier dan ook live-opnamen uit Freiburg en Lausanne. Het vijftal stond een vrije aanpak van het jazzrockgenre voor, en liefhebbers van Amerikaanse genregenoten als Spyro Gyra of The Yellowjackets zal deze muziek behoorlijk rauw op het dak vallen. Neem nou het begin van 'Dr Hofmann'. Met de belletjes en de gongs van Courbois, de gestreken bas, de gitaareffecten en het Kirk-achtige spel van Steig is deze muziek eerder verwant met de open Europese improvisatiemuziek uit die tijd. Het spel van Kühn op de Fenderpiano roept eerder associaties op met de Chick Corea van Circle dan die van Return to Forever. Association PC maakt volstrekt compromisloze, behoorlijk abstracte muziek, zoals die eigenlijk alleen door de grote meester Miles Davis zelf in deze tijd werd gemaakt. En dan hebben we het over de vaak onbegrepen gitaarband met Pete Cosey en Reggie Lucas. Niet dat de Europeanen klinken als Davis, integendeel. De verwantschap zit hem in de aanpak: een avontuurlijk mengsel van jazz, rock, moderne elektronica en improvisatie. Het 21 minuten lange 'Lausanne' (ooit een hele plaatkant) is een krachtig statement, dat eindigt zodra een herkenbare, volksmuziekachtige melodie uit de bas van Busch opklinkt en Steig een duit in het zakje doet. (Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

THE VANGUARD JAZZ ORCHESTRA
Monday Night Live (februari 2008)
At the Village Vanguard
(<http://www.PlanetArts.org>)

Na het overlijden van orkestleider/componist en arrangeur Thad Jones en de dood van drummer/co-leider Mel Lewis in 1990, zijn het vooral Bob Brookmeyer en Jim McNeely geweest die hun erfenis op de been hebben gehouden. Als Mel Lewis and the Jazz Orchestra en daarna als The Vanguard Jazz Orchestra. Op deze dubbel-cd 'Monday Night Live' straalt trompettist Terell Stafford in 'Willow Tree' van Fats Waller, om een arrangement van Bob Brookmeyer. Hij introduceerde het ooit tijdens een repetitie van Gerry Mulligans Concert Jazz Band, maar die keurde het zonder blikken of blozen af. Hallo! De revanche volgde op een van die maandagavonden in de Vanguard: Mulligan kwam binnen en prompt werd het stuk op de lessenaar gezet. Mulligan tot Mel Lewis, na de set: "Mooi arrangement, dat 'Willow Tree'." Mel weer: "En jij wilde het laatst niet hebben!" Opmerkelijke compositie op de dubbelaar is 'Don't You worry about a Thing'. Thad Jones arrangeerde het eens voor de uitvoering van componist Stevie Wonder zelf. Altist Dick Oatts drukt solistisch zijn stempel op 'Saint Louis Blues' met een intelligente en beheerste opbouw die eindigt in gierende en tierende uithalen in het hoge register. Verder zijn er de bekende opnieuw gespeelde stukken van Thad Jones. 'Body and Soul' van Johnny Green is een 'fietsje' voor baritonsaxofonist Gary Smulyan; Pepper Adams luisterde vast mee.

Om de spanningen enigszins te verdelen zijn er twee lead-spelende trompettisten: Nick Marchione en Frank Green. John Mosca, nog steeds, is de lead-trombonist en Oatts voert de saxen aan op alt- en sopraansaxofoon. Die sopraan-lead was natuurlijk het handelsmerk van het orkest. Een vondst van Thad Jones.

In wezen is The Vanguard Jazz Orchestra een hobbyorkest. Er wordt met veel liefde voor de arrangementen gemusiceerd. De geldelijke verdiensten zijn minimaal. Vroeger al oversteeg de barrekening verre de gage van 25 dollar, dat zal nu wel niet veel anders zijn. De avonden van 4 tot en met 11 februari 2008, speelde het orkest in de Vanguard om het materiaal nog wat te polijsten. Op 10 en 11 februari vonden de opnamen plaats. Deze zeer geslaagde productie is opgedragen aan Dennis Irwin, de 10 maart overleden bassist van het orkest.

(Jaap Lüdeke)

Heeft u jazznieuws? Bijna 2.700 **JAZZFLITS**-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

JACQUES DEMIERRE/ISABELLE DUTHOIT

Avenues
Unit Records

Het lijkt wel of de meest extreme improvisatiemuziek momenteel uit Zwitserland komt. Het duo van pianist Demierre en klarinetiste/stemkunstenares Duthoit loopt met een grote boog om conventionele klanken of vormen heen. Demierre laat af en toe nog wel eens wat Cecil Taylor-achtige arpeggio's langsraken, maar zoekt het vaker in pointillistische omspelingen van de stilte, en duikt ook regelmatig in het binnenwerk van de piano. Duthoit gebruikt de klarinet als een verlengstuk van haar stem, en produceert met beide instrumenten klanken met een hoog abstractieniveau. Geen verhalende opvatting zoals bij Greetje Bijma, maar puur, soms wel erg rauw klankonderzoek, waarbij in de hoogte de pijngrens nog wel eens wordt getart. De cd 'Avenues' bevat geen muziek voor tere zieltjes, maar voor wie bereid is erin te duiken, een fascinerende klankwereld.

(Herman te Loo)

FAY CLAASSEN
Red, hot & Blue
Challenge

Vaak wordt gezegd dat een muzikant pas echt succesvol kan zijn als hij of zij zich volledig geeft aan de muziek. Serieuze beroepsbeoefening dus. Zangeres Fay Claassen is iemand die zich op een uiterst professionele wijze met muziek bezighoudt. Eerder deed ze succesvolle projecten rond trompettist Chet Baker. Haar nieuwste cd is geheel gewijd aan het repertoire van Cole Porter. En dat is ook het sterke aan dit album. De focus op een specifiek thema zorgt voor diepgang en een homogeen resultaat. Bovendien komt de ontwikkelde stem van Fay Claassen hier volledig tot zijn recht. De arrangementen zijn van componist en pianist Michael Abene. Hij werkte onder anderen met het Metropole Orkest en de WDR Big Band. Claassen zingt hier met een trio: pianist Olaf Polziehn, bassist Ingmar Heller en drummer Hans Dekker. Pas als de zangeres even niet zingt valt het drietal op. 'I concentrate on you' en 'All through the night' zijn prachtige ballads waarin Claassen onverstoort en subtiel haar gevoel laat spreken. 'Too darn hot' is niet het allerbekendste Porter-stuk en bevat de showelementen uit de jaren veertig. Als bonus is het stuk 'So in love' opgenomen. Claassen zingt daar onder begeleiding van haar partner Paul Heller (sax) en arrangeur Michael Abene (piano). Juist in deze compositie verwijst ze in het hoog, prachtig naar Ella Fitzgerald. Maar nooit zal Claassen imiteren. Met 'Red, Hot & Blue' houdt ze het rijke repertoire van Cole Porter springlevend.

(Peter J. Korten)

CD-RECENSIES VERVOLG

ANTONELLO SALIS/JOEY BARON

Keys and Skins

CamJazz

De Italiaanse pianist Antonello Salis ken ik van het P.A.F. Trio; ze waren in 2006 ook te gast bij Jazz op het Dak. Salis is een smaakvolle modernist die in zijn geloofsbriefven ook getuigt van zekere binding met Bud Powell en Cecil Taylor. Bopfiguren worden afgewisseld met extatisch beuken op de piano, soms zingt hij met schraperig stemgeluid wat mee. Drummer Joey Baron vult aan en neemt meer malen de leiding of maakt bewonderenswaardige intro's. De rol van de bassdrum bij hem is uniek en doet zelfs de ontbrekende bassist vergeten. Op North Sea Jazz hoorde ik hem ooit met brushes 'Body and Soul' spelen. Michael Brecker had het er jaren nadien nog over. Alle elf stukken op de cd 'Keys and Skins' zijn van het tweetal. Vrije stukken zijn het, waarvan vermoedelijk geen noot op papier staat. De interpretaties zijn boeiend en duiden op twee creatieve geesten. De luisteraar hoort dat ze deze hippe cd met plezier hebben gemaakt.

(Jaap Lüdeke)

HIROMI'S SONICBLOOM

Beyond Standard

Telarc

Toen pianiste Hiromi Uehara (Shizuoka, Japan, 1979) in mei van dit jaar voor het eerst in Nederland was, gaf ze maar meteen twee concerten op het The Hague Jazz-festival. Voor veel mensen was ze een ontdekking. Een aangename ontdekking. Hiromi is een eigenzinnige muzikant; vingervlug, razendsnel reagerend en met een swingend en dansend toucher. Haar band bestaat verder uit David Fiuczunski dubbele-neckgitaar met één zonder frets, Tony Grey op bas en Martin Valihora op drums. 'Beyond Standard' is haar vijfde album voor het label Telarc. Er valt dus nog meer te ontdekken. De titel van de cd dekt de lading volledig. Op uiterst moderne en elektrische wijze wordt er met standards gewerkt: 'Softly as in a morning sunrise', 'Caravan', 'My favorite things' en 'I've got rhythm'. Misschien is het beter te stellen dat de standards worden verwerkt. Ze dienen als uitgangspunt bij een verkenning van de omgeving. Alles bij elkaar is 'Beyond Standard' een knappe mengeling van de strakke Japanse sound zoals we die kennen van de band Cassiopeia, en een voorliefde voor up-tempo en standards die niet stuk kunnen. Hiromi's Sonicbloom zit in muzikaal opzicht in de buurt van de quasi-brutale sound van Christian Scott en e.s.t. maar kan ook subtiel en lieflijk zijn. Gitaar en bas geven juist dat beetje méér waardoor de cd nog aan kwaliteit wint. Heel mooi en respectvol speelt Hiromi het stuk uit de Sound of Music. Bescheiden maar virtuoos. Het laatste stuk, 'I've got rhythm', speelt de pianiste solo. Ze zegt erover dat als ze het stuk speelt, de piano wordt vervuld van geluk en ze draagt het stuk op aan Oscar Peterson. In deze standard rijgt ze diverse stijlen aan elkaar: ragtime, klassiek, traditionele jazz, free jazz en stride terwijl het thema steeds weer doorschemert. Het kan niet uitblijven dat ze in 2009 op North Sea Jazz speelt.

(Peter J. Kortzen)

STRAIGHTAHEAD(?) CD VAN DE MAAND

Augustus

AMINA FIGAROVA

Above the clouds

Munich Records

'Above the clouds', de titel van de Straightahead (?) cd van de maand augustus, moet wel te maken hebben met het grote aantal vliegers dat Amina Figarova, solo, duo of met het septet al achter de rug heeft. Naar Japan, terug naar huis, dan hup naar de VS, retour Europa en weer naar de USA. Zo ongeveer vergaat het ze. Deze maand gaat de reis naar Kroatië, Wales, Delft en Zuid-Afrika. Op 7 september volgt de presentatie van deze cd in het Bimhuis.

Opvallend bij deze wederom geslaagde productie is de aandacht voor het feit dat het volgend jaar precies vierhonderd jaar is geleden dat de Brit Henry Hudson in opdracht van de VOC het anker lichtte en koers zette naar China. Daar kwam door bergen pakijns helemaal niets van terecht. Hudson belandde (1609) met zijn 'Halve Maen' in de monding van wat nu de Hudson-rivier heet. Het uitzicht op het toen nog groene eiland Manhattan zal wel fraai zijn geweest.

Om Figarova's ode in twee stukken (onder meer 'Sailing through the Icy Waters') nog wat luister bij te zetten werd er ook een beroep gedaan op Tineke Postma en Louk Boudestein. Talent en ervaring zorgen er voor dat Figarova niet alleen aandacht heeft voor een juiste uitvoering van stukken, maar ook nog in staat is vaardige en doorleefde pianosolo's af te leveren. Het staat haaks op wat Benny Carter vaker en enigszins denigrerend als 'arranger's piano' omschreef. Temidden van de soms zachtruisende arrangementen (let op de fluitlead van Bart Platteau) is er uiteraard ook ruimte voor sterke solisten. Voorop de Luxemburgse trompettist Ernie Hammesm, maar hij wordt op de voet gevolgd door de Belgische tenorist Kurt van Herck. Het kan haast niet anders of deze 'ensemble spirit' moet leiden tot nog meer internationale belangstelling en bijbehorende vliegers: 'above the clouds.'

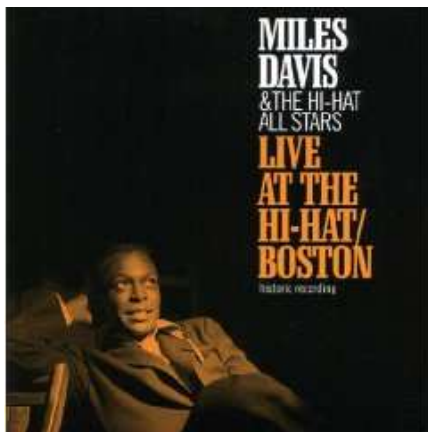
Tracks van de cd van de maand zijn in augustus te horen in het programma Lüdeke Straightahead(?) op Radio 6 (iedere 1ste en 3de zondag van de maand om 16.00 uur en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van www.concertzender.nl).

CD-RECENSIES VERVOLG

GEMENGDE GEVOELEN BIJ WEST WIND EN JAZZDOOR

De Nederlandse distributeur Codaex heeft onlangs twee interessante labels aan z'n stal toegevoegd, waar echter wel de nodige haken en ogen aan zitten: West Wind en Jazzdoor. Om een indruk te krijgen, heb ik een greep gedaan uit hun beider catalogi, met een hoog altsaxofonistengehalte. Dat leek me wel aardig. Voor de goede orde: het gaat hier niet om nieuwe releases, maar om een doorsnede van wat beide labels zoal bieden.

De eerste altisten-cd van West Wind is meteen wel erg raak. Onder de titel '**Altissimo**' treffen we vier spannende en hoogst individuele blazers: **Gary Bartz, Lee Konitz, Jackie McLean en Charlie Mariano**. Dat lijkt een natte droom van een festivalprogrammeur en die vallen meestal tegen. Deze sessie (in een studio in Kopenhagen in 1973 vastgelegd) is echter een genot om naar te luisteren, dankzij de curieuze ritmesectie met Joachim Kühn, Palle Danielsson en Han Bennink. De deelnemende saxofonisten droegen ook ieder materiaal aan, en er wordt dus niet eindeloos over standards heen gesoleerd. De hoesgegevens zijn tamelijk elementair, en op die manier is het een leuke blinddoektest wie nou waar soleert. Wel wordt netjes vermeld dat de cd in licentie van de Japanse Phonogram werd uitgebracht.

Miles Davis: 'Live at the Hi-Hat/Boston'

Een van de deelnemers aan deze altentop, **Lee Konitz**, is ook te horen op een duo-cd met de Duitse pianist Frank Wunsch, '**Into It**'. De plaat is een leuke aanvulling van de al niet bepaald kleine discografie van de Amerikaan. Want naast duo-stukken staan er ook wat onbegeleide solo's van Konitz (en van Wunsch) op. Beide musici lopen met een grote boog om de clichés heen, en zo wil het zelfs dat een standard als Cole Porters 'I Love You' als een verrassing op je trommelvliezen landt. Wunsch schreef bij iedere track een commentaar, en we mogen er vanuit gaan dat beide heren netjes betaald kregen voor opnamen en rechten.

Dat wordt allemaal wat schimmiger bij de cd '**Last Recordings**' van **Eric Dolphy**. De opname dateert van 11 juni 1964, aldus het hoesje, negen dagen na de legendarische opnamen in Hilversum die als 'Last Date' verschenen. Maar hoe betrouwbaar is die informatie? De bassist van de

sessie, Franco Monzecci, blijkt na enig Google-speurwerk Manzecchi te heten. En bij Dolphy's compositie '245' staat als uitgeverij 'Basic' (de moedermaatschappij van West Wind) genoteerd, terwijl 'GW' en 'Serene' (zoals het hoort) Prestige Music als vermelding krijgen. De muziek op de plaat is overigens spannend genoeg, met name het openingsnummer, 'Springtime', want dat werd door Dolphy nergens anders vastgelegd. Met trompettist Donald Byrd en tenorsaxofonist Nathan Davis naast hem heeft de componist/rietblazer een goed klinkende frontlijn om mee te werken. Het stuk is nogal vampachtig van structuur, en de Franse ritmesectie bewijst hier goede diensten. In de up-tempo gespeelde '245' en 'GW' ligt dat wel wat anders. Daar suggereren de blazers een flink wat sneller tempo dan het trio kan waarmaken.

Nog meer vraagtekens doken bij mij op toen ik '**Live on Planet Earth**' in de cd-speler stopte en het hoesje eens goed ging bekijken. De eerste vier tracks van deze cd zijn namelijk gewoon afkomstig van het album 'In New York' van het **Cannonball Adderley** Sextet op Riverside, onlangs nog verschenen in de Keepnews Collection. De drie overige stukken van dat album staan hier niet op. Dan volgt één stuk (de grote hit 'Mercy, Mercy, Mercy') van de Capitol-plaat 'Live at The Club', waar Joe Zawinul de akoestische piano voor een elektrische heeft ingeruild. Broer Nat Adderley is de leider van een kwintet met Sonny Fortune in de rol van Cannonball, waarmee de cd afsluit. De vier tracks zijn afkomstig van 'Blue Autumn', opgenomen in de Keystone Korner in San Francisco en uitgebracht door Evidence. Wat we dus hebben, is een soort live-verzamelplaat zonder vermelding van de oorspronkelijke labels (en vermoedelijk ook zonder hun toestemming).

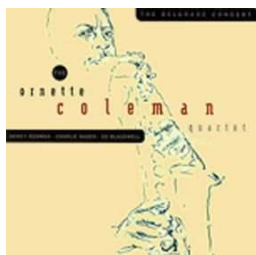
Iets dergelijks is ook aan de hand met de eerste cd uit een viertal van het label Jazzdoor dat op m'n bureau ligt. '**At Carnegie Hall**' van **Miles Davis** met het orkest van **Gil Evans** werd op 19 mei 1961 opgenomen. Een bijzondere gelegenheid, want live kwam deze combinatie zelden tot klinken, en Columbia bracht er ooit één lp van uit. Wie schetst mijn verbazing dat die complete Columbia-plaat hier inderdaad ook op staat (deels met het Evans-orkest, deels met het kwintet met Hank Mobley als saxofonist). Na wat verder speuren, blijkt dat Sony de ontbrekende opnamen (met onder andere het 'Concierto de Aranjuez') inmiddels met reeds uitgebracht materiaal op een dubbel-cd te hebben heruitgegeven. Wat deze dubbel-cd van Jazzdoor dus behelst, is een exacte kopie van die uitgave, zonder enige vermelding van de oorspronkelijke rechthebbenden.

Ook live, maar met wat minder haken en ogen, zijn de historische opnamen die op '**Live at the Hi-Hat/Boston**' staan (zie afbeelding). **Miles Davis** is hier aan de slag met een viertal local heroes van wie bassist Jimmy Woode de bekendste is. In een redelijke geluidskwaliteit (voor een niet-professionele live-opname uit 1955) horen we de trompettist in een omgeving waarin we hem in die periode niet zo veel hebben kunnen horen: gewoon aan het jammen met een bebop-bandje. Opvallendste muzikant onder de Bostonians is tenorsaxofonist Jay Migliori, een Don Byas-achtige blazer die goed met Davis mengt.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

CD-RECENSIES VERVOLG

Onder de bootlegs, waarin de firma Jazzdoor dus grossiert, heb ik ook twee opnamen van **Ornette Coleman** gevonden, en dat zijn welkome aanvullingen op zijn reguliere

discografie. **'Falling Star'** is de oudste, en behelst een optreden in Tivoli, Kopenhagen van 30 november 1965. Het gaat om een concert uit de tour die het trio (met bassist David Izenzon en drummer Charles Moffett) ook naar Stockholm voerde, waar op 3 en 4 december het geniale 'Live at the Golden Circle' voor Blue

Note werd vastgelegd. Bijzonder is dat hier niet één stuk overlapt met het Zweedse concert. Wel een prachtige 'Lonely Woman' en een desolatie 'Sadness' met een hoofdrol voor Izenzon.

'The Belgrade Concert' uit november 1971 is een registratie van het kwartet met Dewey Redman, Charlie Haden en Ed Blackwell, met repertoire van **Ornette Colemans** Columbia-platen uit die tijd, 'Science Fiction' en 'Broken Shadows'. Opmerkelijk is dat er ook een stuk van Haden wordt gespeeld, zijn meesterlijke 'Song for Che', dat met de instrumentale stemmen van Coleman en Redman een memorabele vertolking krijgt.

Jazzdoor en West Wind brengen interessante, curieuze, en soms onmisbare muziek op de markt, maar nemen het dus helaas niet al te nauw met de rechten van musici en platenmaatschappijen. Of we ons daar in de eeuw van illegale downloads nog erg druk over moeten maken, is natuurlijk maar de vraag. En wat West Wind betreft: die brengt natuurlijk ook cd's uit waar de betreffende musici hun volledige medewerking en instemming aan hebben verleend. Beide labels gaan waarschijnlijk nog wel een tijdje door met het uitbrengen van spannend (historisch) materiaal, dus houdt u deze kolommen maar in de gaten voor nieuwe vondsten.

(Herman te Loo)

HET NIEUWE 'JAZZ BULLETIN' IS UIT

Met in dit nummer onder meer:

- . een interview met altist Joris Roelofs;
 - . een artikel over de Utrechtse jazzclub Persepolis (1957-1967);
 - . een laatste groet van Wim de Bie aan de Amsterdamse cd-winkel Blue Note;
 - . een beschouwing over vibrafonist Walt Dickerson (1931-2008) in Nederland;
- en een terugblik op de levens van Adriaan Jaeggi, Fred Canté en Michel Waisvisz.

Jazz Bulletin is het kwartaalblad van het Nederlands Jazz Archief.

MEER WETEN? KLIK HIER OP:

<http://www.jazzarchief.nl>

OVERleden 2

Johnny Griffin, 25 juli 2008 (80)

Vanwege zijn lengte stond saxofonist Johnny Griffin bekend als 'de kleine reus'. Vanwege zijn spel als 'the fastest player in the west' en 'powerhouse' tenorist. Bebopper Griffin kreeg zijn eerste bekendheid toen hij vlak na WO II tot de bigband van Lionel Hampton toetrad. Echt in de kijker speelde hij zich in de jaren vijftig met de Blue Note-albums 'Introducing Johnny Griffin' (1956), 'A Blowin' Session' (met Hank Mobley en John Coltrane, 1957) en 'The Congregation' (1957). Hij speelde in die jaren bij zowel Art Blakey's Jazz Messengers als Thelonious Monk. In 1960 ging Griffin een succesvolle samenwerking aan met tenorist Eddie 'Lockjaw' Davis, die onder meer in het album 'Tough Tenors' (1960) resulteerde.

Johnny Griffin tijdens het North Sea Jazz Festival 2007 (foto: Tom Beetz)

Een paar jaar later verhuisde hij naar Parijs, waar hij lange tijd een vaste kracht was in jazzclub Blue Note. Hij speelde er met veel collega's onder wie Bud Powell, Kenny Clarke en Art Taylor. Ook elders in Europa was hij een graag gezien gast. Aan het eind van het decennium verbond Griffin zich een aantal jaren als vaste solist aan de Kenny Clarke-Francy Boland Big Band. In de jaren zeventig streek Johnny Griffin neer in Bergambacht, om zeven jaar later toch weer terug te keren naar Frankrijk. In zijn Hollandse tijd speelde hij met onder anderen Pim Jacobs, Han Bennink, Wim Overgaauw en Rein de Graaff. De afgelopen tien jaar trad Griffin vaak op met Franse musici, onder wie saxofonist Olivier Témime. Hij zag Griffin nog drie dagen voor zijn dood. De saxofonist was toen in goede doen en had veel zin om te spelen, zo zegt hij op de website van de Franse radiozender TSF. Johnny Griffin stierf in het harnas. Op de dag van zijn overlijden in zijn Franse woonplaats zou hij 's avonds nog optreden. Johnny Griffin leeft voort op zo'n tweeduizend platen.

OVERleden 3

Bill Reichenbach, 16 mei 2008 (84)

Bij drummer Bill Reichenbach zullen veel mensen meteen 'Jazz Samba' denken. Het is de titel van het album dat een formatie met Stan Getz en Charlie Byrd begin 1962 voor Verve opnam (zie afbeelding). Reichenbach is op deze plaat als percussionist te horen. Het album was een geweldig succes en droeg bij aan de bossanova-rage die begin jaren zestig woedde. 'Jazz Samba' stond zeventig weken in de hitparade en is tot nu toe het enige jazzalbum dat in de poplijst van Billboard bovenaan stond. Reichenbach toerde nadien nog twaalf jaar met Byrd. In zijn jonge jaren speelde Bill Reichenbach enige tijd bij de orkesten van Tommy en Jimmy Dorsey en werkte hij verder met Frank Sinatra, Zoot Sims en Teddy Wilson. In de jaren zeventig was hij de huisdrummer van de club Blues Alley in Washington.

Bobby Durham, 8 juli 2008 (71)

Zo'n vijftig jaar geleden werkte drummer Bobby Durham in vooral R&B-georiënteerde groepen, zoals die van Groove Holmes, Bullmoose Jackson en Wild Bill Davis. Voor een korte tijd was hij in 1967 lid van het orkest van Duke Ellington, dat hij vaarwel zegde voor een driejarig dienstverband bij het trio van Oscar Peterson met Ray Brown. In de jaren zeventig toerde hij veel met Ella Fitzgerald en in diverse Jazz at the Philharmonic-formaties.

Titi Winterstein, 13 juni 2008 (51)

Gipsy-violist Titi Winterstein was een van de bekendste sinti-musici van Duitsland. Als muzikaal wonderkind trad hij als tiener toe tot het kwintet van de Berlijnse gitarist Hän'sche Weiss. Eind jaren zeventig richtte hij zijn eigen kwintet op. Winterstein maakte een handvol albums, waaronder 'On Boulevard'. Op deze plaat combineert hij traditionele Roma-muziek met gipsyjazz en -swing. Titi Winterstein was al een tijd ernstig ziek en minder actief.

CONCERTVERSLAGEN

MANU KATCHÉ GROUP

Bezetting: Mathias Eick (tp), Tore Brunborg (sax), Marcin Wasilewski (p), Slawomir Kurkiewicz (b) en Manu Katché (dr).

Datum en plaats: 10 juni 2008, Lantaren-Venster te Rotterdam.

Manu Katché (Foto: Rosaria Macri)

Tijdens een Europese tour van meer dan 55 concerten deed de Manu Katché Group ook Rotterdam aan. Dit in het kader van het North Sea Round Town Festival. Aangezien dit het twintigste concert was, mocht verwacht worden dat de Group ondertussen een hecht geheel was. Wat herkomst betreft is er grote diversiteit: twee Noren, twee Polen en een Fransman. Muzikaal was er tijdens het concert een krachtige artistieke eenheid. Logisch met zo'n sterbezetting.

Manu Katché opende met een authentiek jazztrio, geworteld in popritmes. Tijdens het hele concert toonde Katché dat hij is opgegroeid met popmuziek. Zijn spel is enorm trefzeker en gelaagd. Er was altijd dat basale popritme waar bovenop hij een jazzy laag legde. Katché speelde hard en strak. Misschien heeft hij dat geleerd tijdens het toeren met Sting.

Hoewel de drummer zijn instrument enorm goed beheerst, was zijn muziek niet uitdagend of avontuurlijk. Het spel van trompettist Mathias Eick was dat juist wél. Hij speelde de sterren van de hemel en had een brede, gelukkige glimlach tijdens elk applaus. Normaal speelt saxofonist Trygve Seim in de band, maar hij werd tijdelijk, en heel waardig vervangen door Tore Brunborg. Beide blazers brachten interessante solo's, maar ook pianist Wasilewski is een muzikant om rekening mee te houden. Opvallend gemakkelijk paste hij zich aan de solisten aan wat ritme en stijl betreft. Veel stukken kwamen van de laatste cd 'Playground'. De drummende leider keek over zijn kit naar zijn collega's op een manier zoals Art Blakey dat ook altijd deed.

Voor wie het concert gemist heeft is er een herkansing op 22 oktober in de Philips Hal in Eindhoven en op 23 oktober in het Tropentheater in Amsterdam.

(Peter J. Korten)

CONCERTVERSLAGEN VERVOLG

FRAAI SAMENSPEL BIJ AMINA FIGAROVA SEXTET TIJDENS GENT JAZZ FESTIVAL

Volgens organisator Bertrand Flamang was de afgelopen editie van zijn Gent Jazz Festival de beste ooit, zowel qua artistieke invulling als qua opkomst en sfeer. Het sextet van pianiste Amina Figarova (foto), met Kurt Van Herck (ts), Nico Schepers (tp), Bart Platteau (fl), Jeroen Vierdag (b) en Chris Strik (dr), opende zaterdagavond 12 juli het dagprogramma: "Vooral het fraaie samenspel viel op, met goede solo's van de drie blazers. Het was een aangenaam concert, alvast een goed begin", aldus het Belgische dagblad De Standaard. (foto: Bruno Bollaert)

ingezonden mededeling

BRUSSELS JAZZ ORCHESTRA ZOEKT OUDE EN/OF KAPOTTE INSTRUMENTEN

Het Brussels Jazz Orchestra is koortsachtig op zoek naar oude/beschadigde instrumenten. Niet omdat de eigen instrumenten plots allemaal aan vervanging toe zijn, wél omdat het orkest samen met een juwelenkunstenaar werkt aan een gloednieuw project. Heeft u nog ergens een oude trompet, viool, ukelele, drumstel, bombardon, noem maar op, en wilt u dat instrument zien veranderen in een kunstwerk, laat dat het orkest dan weten. Een simpel e-mailtje naar koen@brusselsjazzorchestra.com volstaat.

FESTIVALS

HAARLEM JAZZSTAD 2008

Diverse locaties, Binnenstad Haarlem
13 t/m 17 augustus 2008

Met onder anderen: Robin Nolan Trio, Led Bib, Eric Vloeimans: Fugimundi, Gatecrash en met pianist Florian Weber als duo, José James, New Generation Big Band en Monsieur Dubois.

Het hoofdpodium van de 28ste editie van het vijfdaagse zomerfestival Haarlem Jazzstad 2008, is gesitueerd op de Grote Markt. Daar treedt onder anderen trompettist Eric Vloeimans op, die 14 augustus als speciale gast mag uitpakken in drie formaties, waaronder zijn Fugimundi en Gatecrash. Op loopafstand zijn nog zes buitenpodia te vinden en verder wordt opgetreden in tientallen horecagegelegenheden van de Spaarnestad. Het festival Haarlem Jazzstad 2008 is gratis toegankelijk.

Meer info? Klik hier op: <http://www.haarlemjazzstad.nl>

Nils Wogram en Simon Nabatov spelen op het festival Follow the Sound. (foto: pr Follow the Sound)

FOLLOW THE SOUND

Diverse locaties, Antwerpen
6 tot en met 13 september

Met onder anderen: Roy Campbell Quartet, Free Fall, Intermission, Nils Wogram en Simon Nabatov (foto) en Reijseger/Sclavis/Van Hove.

"Follow the sound and we'll all be in the same room." Aan dit motto van Ornette Coleman ontleent het Antwerpse Free Music Festival zijn nieuwe naam. Follow The Sound vindt plaats op verschillende plekken in de stad Antwerpen: "Met voorop steeds het avontuur van de improvisatie en de muzikale ontmoeting", belooft de organisatie.

Meer info? Klik hier op: <http://www.followthesound.be>

PIET NOORDIJK: 'FESTIVALS ZIJN GOED'

"Zo'n twintig jaar geleden waren er maar liefst twaalfhonderd jazzclubs. Maar toen de subsidie werd ingetrokken legden veel clubs het loodje. Er zijn nu nog maar twaalf of dertien gesubsidieerde jazzclubs. Het betekent ook dat veel mensen jazzmuziek niet echt kennen, want op radio of televisie komt het ook nauwelijks aan bod. Als je de muziek niet hoort, leer je het ook niet waarderen. Daarom zijn festivals (...) zo goed. Ze zijn een uitstekende manier om ook niet-jazzliefhebbers kennis te laten maken met de muziek. En de jazz heeft dat nodig."

Piet Noordijk in de Hoofddorpse Courant, mei 2008

OVERleden 4

Jo Stafford, 16 juli 2008 (90 jaar)

Zangeres Jo Stafford genoot in de jaren veertig en vijftig een grote populariteit in de VS. Ze was in die tijd een idool van Amerikaanse soldaten. Stafford zong eind jaren dertig bij de band van Tommy Dorsey als lid van de zanggroep The Pied Pipers en is in die hoedanigheid ook te horen op platen van Frank Sinatra. In 1944 startte ze een solocarrière. Als soloartiest stond ze in haar gloriëtijd regelmatig in de hitparade. Met haar grootste hit, 'You belong to me', stond ze in 1952 in zowel de VS als Engeland op 1. Stafford maakte samen met Ben Webster en Johnny Hodges het album 'Jo + Jazz'.

Gerald Wiggins, 13 juli 2008 (86 jaar)

In zijn lange loopbaan werkte pianist Gerald Wiggins met onder anderen Louis Armstrong, Benny Carter, Roy Eldridge en Zoot Sims. Hij begeleidde Lena Horne, Nat 'King' Cole, Lou Rawls, Joe Williams en Helen Humes. Wiggins studeerde klassieke piano. Zijn belangstelling voor jazz werd gewekt door Art Tatum. De pianist maakte vanaf 1953 onder eigen naam opnamen voor onder meer Swing, Vogue, Contemporary en Concord. Wiggins verwierf verder bekendheid als stemcoach van actrice Marilyn Monroe.

Dave Carpenter, 23 juni 2008 (48 jaar)

Bassist Dave Carpenter was een van de oprichters van The Lounge Art Ensemble. Recentelijk had hij een trio met pianist Alan Pasqua en drummer Peter Erskine. Carpenter verdiende zijn sporen in de jazz bij Herbie Hancock, Maynard Ferguson, Buddy Rich en Woody Herman. Zijn brood verdiende hij ook als bassist in begeleidingsorkesten van Celine Dion, Ringo Starr en Barry Manilow.

Ralph Hutchinson, 7 juli 2008 (83)

De Britse trombonist Ralph Hutchinson verhuisde als 23-jarige van Noord-Engeland naar de VS. Daar vond hij aanvankelijk emplooi als werknemer van een grammofoonnaaldenfabriek in Chicago. Van 1951 tot 1956 speelde hij bij Muggsy Spanier. Door familieomstandigheden moest hij in 1959 het aanbod afslaan om bij Louis Armstrong te komen werken. Begin jaren zestig was hij enige tijd lid van het orkest van de Jackie Gleason Show. Hutchinson verdiende ook de kost als golfprofessional.

IN MEMORIAM

MICHEL WAISVISZ: EEN ZOEKER NAAR VERWONDERING

O ironie. Net op het moment dat zijn beroemde 'kraakdoos' weer in productie was gekomen, is hij overleden. Michel Waisvisz (1949-2008) was uitvinder, improvisator en muzikant, en misschien ook wel in die volgorde. Zijn creativiteit en nieuwsgierigheid stonden ten dienste van de elektronica en de elektronische muziek. Maar anders dan bij de academische elektronische muziek uit de Haagse (Jan Boerman en zijn navolgers) of de Utrechtse (Instituut voor Sonologie) school was het niet de beheersbaarheid van de nieuwe klankwereld die hem aantrok, maar juist de onvoorspelbaarheid, en de verwondering over de resultaten. Die beroemde kraakdoos, die hij in 1975 het levenslicht deed zien, was er een prachtig voorbeeld van. Het kleine instrument, dat nog het meest op een sigarenkistje leek, had een aantal contactpunten die met de vingertoppen konden worden bespeeld. Daardoor ontstonden fascinerende kraak-, zoem- en piepgeluiden die de bespeler maar ten dele onder controle had. Zo diende de kraakdoos twee doelen: een tegenwicht tegen de peperdure elektronica van dat moment (goedkope Casio-keyboards kwamen pas later) en ook een tegenwicht tegen de traditionele speelwijze (middels een toetsenbord of iets dergelijks). Hij had dan ook een voorliefde voor een heel fysieke manier van spelen - liefst rechtstreeks contact met de pure elektriciteit.

Waisvisz, bij wie de jazz en geïmproviseerde muziek met de paplepel was ingegoten (vader Jacques was jarenlang een vaste waarde op de voorste rij in het Bimhuis, met zijn cassetterecorder en microfoon), koos voor zijn uitvoeringspraktijk ook voor niet voor de hand liggende kanalen. Hij combineerde graag elektronica met akoestische instrumenten, en richtte daartoe de stichting STEIM op, nog steeds een belangrijke waarde in de elektro-akoestische muziek. De studio aan de Amsterdamse Achtergracht is mede door zijn toedoen internationaal een begrip geworden. Naast de kraakdoos ontwikkelde hij er allerhande andere elektronische instrumenten, zoals De Handen, een instrument waarmee de bespeler een soort choreografie kan uitvoeren met zijn armen en zo de klanken sturen. Het instrument paste ook perfect in het alternatieve muziektheater waar Nederland in de jaren tachtig groot mee werd.

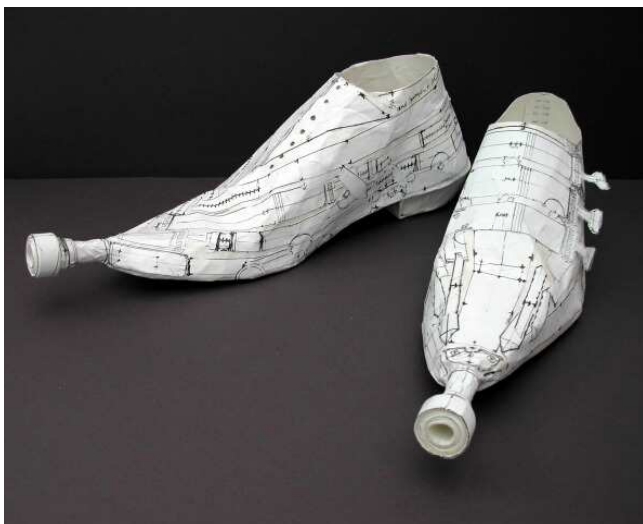
De kleine geluidjes die Waisvisz uit zijn instrumentarium haalde, pasten ook wonderwel goed bij de minimalistische stroming in de Europese improvisatiemuziek die juist in die periode op gang kwam. Hij vond verwante geesten in bassist Maarten Altena, saxofonist Steve Lacy en de gitaristen Hans Reichel en Derek Bailey. Met de eerste richtte hij de stichting Claxon op, een organisatie voor het organiseren van concerten en het produceren van platen, volgens het ICP- en FMP-principe van zelfwerkzaamheid. Hiermee won hij in 1978 de Wessel Icken Prijs.

Tot het allerlaatst bleef Michel Waisvisz een tomeloze pleitbezorger voor elektro-akoestische muziek. In de Amsterdamse alternatieve concertserie DNK (De Nieuwe Kraakgeluiden), georganiseerd in samenwerking met STEIM, leeft zijn werk voort. Ook daar heerst het gevoel van verwondering over de klankwereld die elektronische muziek biedt, met vaak ook de fysieke component die het werk van Waisvisz zo uniek maakte. (Herman te Loo)

PRIKBORD

BEELDEND KUNSTENAAR MAAKT 'NIEUWE SCHOENEN' VOOR ERIC VLOEIMANS

Beeldend kunstenaar Ellen Vomberg ontwierp 'nieuwe schoenen' voor trompettist Eric Vloeimans. Ze werden de hele maand juli in de Centrale Bibliotheek van Rotterdam tentoongesteld.

'Voor Eric Vloeimans', papierobject 2006/2007.
(foto: Ellen Vomberg)

Met haar werk wil Vomberg uitdrukking geven aan de waardering voor de muziek van Vloeimans. Het viel haar op dat Vloeimans tijdens optredens altijd bijzondere schoenen draagt, met opvallend puntige neuzen. Tijdens een concert in Lantaren/Venster Rotterdam kwam zij op het idee om schoenen te maken van trompetonderdelen. Het mondstuk zou fungeren als 'neus'.

Een trompet van de familie diende als voorbeeld.
(foto: Jan van der Heijden, Rotterdam)

Met een trompet uit haar familie als voorbeeld, ging ze aan de slag. Alle trompetonderdelen werden gemeten en op ware grootte nagetekend op een lange strook papier. De tekening is vervolgens gekopieerd om de schoenen van samen te stellen. Eric Vloeimans toonde zich aangenaam verrast door het resultaat: "Waanzinnig zoals je mijn 'punters' met mijn instrument hebt verbonden!"

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

SOLISTENPRIJS DUTCH JAZZ COMPETITION 2008

Het Blazin' Quartet, dat zijn oorsprong op het Conservatorium van Amsterdam heeft, mag als prijs een meerdaagse cd-opname in een studio naar keuze maken, deelnemen aan de komende Young Vips Tournee, optreden tijdens het North Sea Jazz Festival 2009 en deelnemen aan de EBU European Jazz Competition 2009.

Mihail Ivanov, de bassist van het kwartet, had al tijdens de halve finale het pleit gewonnen, maar hoorde pas tijdens de finale dat hij de solistenprijs kreeg. De jury viel voor 'het ogenschijnlijk gemak en de fabuleuze techniek waarmee Ivanov het soms complexe groepsgeluid door zijn frisse partijen op een aanstekelijk en swingende manier tot een geheel weet te verweven.' De prijs voor de beste eigen compositie van de Dutch Jazz Competition 2008, ging naar Mike Roelofs voor zijn stuk 'From Babel to Bethel'.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 4)

CAPITOL STUDIO BEDREIGD

De overbekende toren van de platenmaatschappij, een ontwerp van Walter Becket, werd in 1956 geopend en bood in de loop van de tijd studioruimte aan tal van artiesten van naam, onder wie Frank Sinatra en Nat King Cole. De studio's A en B kunnen worden gecombineerd tot een ruimte waarin 75 musici kunnen worden geplaatst en zijn daarom bij uitstek geschikt voor het registreren van bijvoorbeeld orkestrale film- en televisiemuziek. Sinatra nam er onder meer met het orkest van Nelson Riddle diverse platen op. Recentelijk maakte onder anderen zangeres Roberta Gambarini nog gebruik van de studiofaciliteiten.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredacteur:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder en Ab Schaap. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.